

Даме и господо,
Поштоване колеге,
Поштовани студенти,

Драго ми је што имам прилику да вам се обратим и да вас срдечно поздравим. Посебно сам почаствован што могу да поздравим наше драге колеге који су пензионисани у овој, нашој кући, или „СЛУЖБИ“ – како сви ми то обичавамо и волимо да кажемо. Желим вам добродошлицу и хвала вам што сте се одазвали нашем позиву.

Призор који видим са ове говорнице је заиста јединствен и леп. Чак је помало и дирљив. А управо нам је то био циљ. Да на једном месту, у години пуној симболике, али и у дану пуном симболике, окупимо више генерација. Наше данашње дружење је најбољи доказ девизе „заједно смо јачи“. Девизе која нам је помогла да издржимо у најтежим тренуцима, да одолимо бројним искушењима, и да извршавамо сложене задатке чији је примарни циљ био и остао безбедност и добробит нашег народа и наше државе.

Сигуран сам да вам је познато да Безбедносно-информативна агенција као свој дан обележава 17. октобар. Управо тога дана, сада

већ давне 1899. године, на заседању Народне скупштине одржане у Нишу, усвојен је Закон о допуни и измени устројства Централне државне управе, којим су у Србији цивилни безбедносно-обавештајни послови први пут институционално организовани. У оквиру Министарства унутрашњих дела формирано је Одељење за поверљиве полицијске послове, са задатком „да се стара за одржавање унутрашњег државног поретка и опште земаљске безбедности“.

Поносни смо на чињеницу што у овој години обележавамо важан јубилеј – 120 година постојања српске цивилне безбедносно-обавештајне службе. Наше данашње дружење је само један у низу догађаја којима ћемо овако важан јубилеј обележити радно и свечано.

Такође сам сигуран да вам је познато да је на данашњи дан, 13. маја 1944. године, пре тачно 75 година, Одсек за заштиту народа прерастао у Одељење за заштиту народа (ОЗНУ). Чувена ОЗНА је у то време била централна контраобавештајна и обавештајна служба, и на самом почетку свог постојања је из разумљивих разлога била организована на војном принципу. Служба је касније мењала имена, али је 13. мај настављен да се обележава као дан безбедности деценијама касније, све до формирања Безбедносно-информативне агенције 2002. године, и био је

један од најважнијих и најомиљенијих датума у нашим каријерама, па чак и у нашим животима. Није редак случај да се и дан данас, по традицији, али и из пијетета, овај дан помиње и честита међу старијим припадницима.

Наша служба заиста има дугу и богату историју, на којој нам завиде и много веће и јаче службе од наше. Никада није било, па ни сада није лако обављати посао припадника службе, али је то увек био, а и сада је, частан и изазован посао, само за појединце који су га достојни.

Наше данашње дружење има више важних циљева. Пре свега, ово је ретка и јединствена прилика, а надамо се да ће таквих прилика бити и у будућности, да спојимо генерације које су у наше темеље уложиле године и деценије свога рада, са генерацијама које тек стасавају, и које ће наставити да корачају истим, добро утабаним путевима. Посебно је то значајно за нашу младост. Да разумеју да су на овом месту, између осталог и захваљујући својим претходницима и наслеђу које им је остављено на чување. Исто тако је важно и да старије генерације виде да има ко да их наследи, и да се увере да њихова очекивања неће бити изневерена, нити ће њихови резултати бити прокоцкани. Још мање да ће бити заборављени. То што смо данас заједно је најбољи показатељ

континуитета, јединства и слоге, за које сам сигуран да ће нас и даље красити.

Искористићемо наше дружење и да се присетимо и поклонимо сенима оних који су у наше темеље уложили оно најдрагоценије што су имали, своје животе. Бројне колеге које су нажалост настрадале вршећи службене задатке од нас заслужују најмање толико.

Потрудили смо се и да вам кроз пројекцију документарних филмова које сте имали прилике да погледате, прикажемо барем делић онога што је обележило наш рад у претходне две године. Надам се да су вам филмови били занимљиви и да су вам приближили атмосферу која данас влада у нашој служби. Поносан сам због тога што се налазим на челу једне овакве институције, и то пре свега због људи који у њој раде и који су њено највеће богатство. Такође сам поносан и због тога што на месту на коме се налазим могу макар мало да допринесем бољитку и развоју службе.

То наравно није у првом плану. Нико од нас није радио, нити ће радити због заслуга и признања, већ зато што је то била и увек ће бити наша дужност. Света дужност према нашем народу и према нашој отаџбини.

Драге колеге, још једном вам хвала на доласку. Знајте да нам пуно значи што сте данас са нама.

До неког следећег, надам се скорог поновног виђења, свима вам желим пуно здравља, као и личног и професионалног успеха.

Живела Србија!